

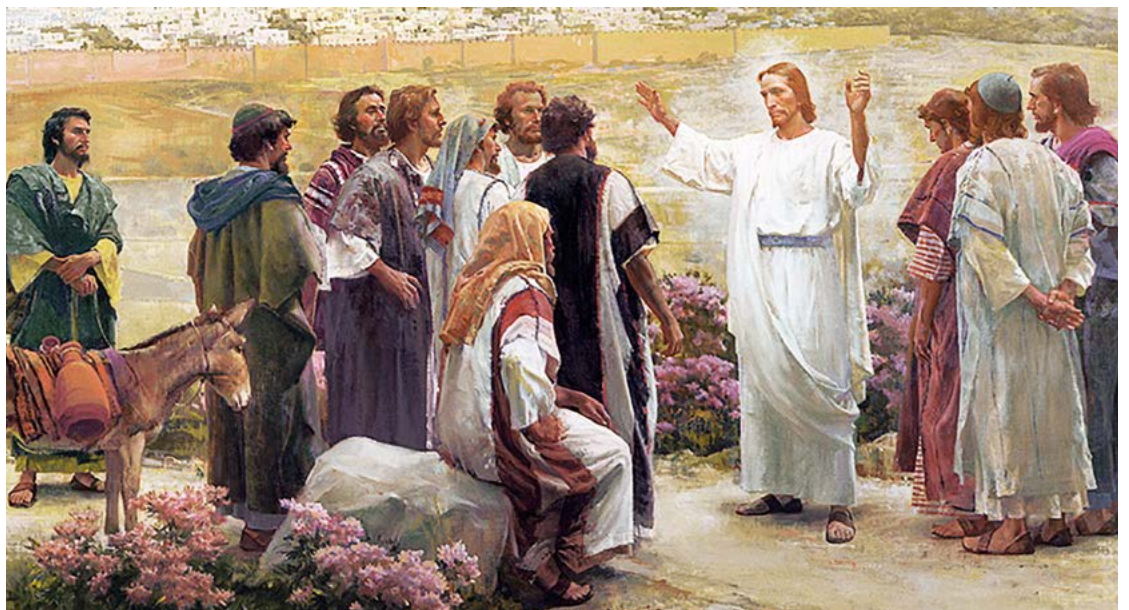

PARAULES DE VIDA

L'essencial en la missió

En el text evangèlic que es proclama en l'Eucaristia d'aquest diumenge se'ns relata l'enviament missioner dels 72 deixebles a aquells pobles i llocs als quals pensava anar Jesús. Encara que se circumscrivia a un àmbit geogràfic molt limitat, el nombre de deixebles té un valor simbòlic, perquè indica la universalitat de la missió de l'Església que ha d'abastar tots els pobles (en el llibre del Gènesi s'esmenten 72 nacions quan es volen indicar tots els pobles de la terra). Es tracta d'un gest que anticipa la missió a la qual seran enviats els deixebles després de la resurrecció, per la qual cosa les indicacions que Jesús els dona valen per a l'Església de tots els temps.

En primer lloc, el Senyor no els anima assegurant-los un èxit mundà; més aviat els adverteix de les dificultats amb les quals es trobaran: «Us envio com anyells enmig de llops» (Lc 10,3). L'expressió és dura i enviar a algú en eixes condicions sembla un acte d'irresponsabilitat. Però és que en realitat la missió dels deixebles no és més que una continuació de la missió de Crist que va ser enviat pel Pare com «l'Anyell» enmig dels homes que es comportaren amb Ell com a llops. No obstant això, no va ser derrotat: l'Anyell degollat ha vençut la mort i és el Senyor de la història. Les dificultats que provenen del món constitueixen doncs quelcom normal per a l'Església de tots els temps, però això no significa que l'Evangeli siga derrotat o que Ella ha fracassat en la seua missió. Tampoc l'èxit de l'Església quan gaudeix de poder o de prestigi significa que l'Evangeli ha triomfat. Sovint darrere d'un aparent fracàs humà, l'Evangeli és més fort i, pel contrari, un excessiu poder pot ocultar una gran feblesa i manca d'autenticitat cristiana. La força del Regne de Déu no es mesura pel poder humà.

Jesús instrueix els seus deixebles sobre el que necessitaran per a la missió a la qual els envia. Quan nosaltres preparem un viatge, tenim plans i projectes o programem una activitat, el primer que fem són els preparatius per a realitzar el que ens proposem. Jesús, en canvi, els dona unes indicacions que ens poden resultar sorprenents: «No porteu bossa, ni sarró, ni calçat» (Lc 10,4). Això no significa que l'Església no necessite mitjans materials per a realitzar la seua missió, sinó que l'eficàcia de la mateixa no depèn d'aquests. En algun moment del meu ministeri episcopal he visitat països on les esglésies i les comunitats parroquials no tenen els mitjans que tenim nosaltres, però he pogut constatar que eren comunitats vives: tenen il·lusió per anunciar l'Evangeli, generositat en la col·laboració en la vida eclesial, atenció als més pobres... Po-

dem tindre esglésies amb molts mitjans i poca vida i, per contra, comunitats amb pocs mitjans i molta vida. La vida eclesial no depèn dels mitjans materials.

Què és l'essencial per a la missió? «Quan entreu en una casa, digueu primer: "pau en aquesta casa". Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell» (Lc 10,5-6). És la pau de Crist i l'alegria de l'Evangeli l'única cosa necessària per a anunciar la Bona Nova. Si tenim moltes coses i no vivim la fe amb alegria, la Paraula no fructificarà en el cor dels homes. En canvi, si fem visible l'alegria de l'Evangeli, encara que no tinguem molts mitjans, aquest arrelarà en el nostre món.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tecnoprogressistes versus bioconservadors (III)

El filòsof Francis Fukuyama (1952) reconeix la potència seductora i encisadora de la utopia transhumanista i, per això, la qualifica d'una de les idees més perilloses de la centúria (*the most dangerous idea of the century*). La proposta d'una millora de l'espècie humana és, a parer seu, raonable tenint en compte la situació de l'espècie en el planeta i el munt de problemes i conflictes globals que patim. Les malalties, les epidèmies, els sofriments

causats per la violència, per la guerra, les limitacions físiques i la brevetat de la vida són punts dolorosos que estan íntimament lligats a la condició humana.

Un gran relat que proposi millorar-nos, com a espècie, mitjançant la implementació de tot tipus de tecnologies, pot obrir, a parer seu, un petit interstici d'esperança. Aquí rau, segons Francis Fukuyama, l'embruix ideològic del transhumanisme. Amb tot, considera que en

aquesta ideologia hi ha el perill de la mecanització de la vida humana i de la seva reducció a objecte; així com l'emergència d'un món inhumà i la desfeta de la nostra civilització.

Des de la visió bioconservadora, es concep l'ésser humà com una realitat donada (une donnée), més que evolutiva. La posició transhumanista s'ubica, en canvi, en una posició de ruptura. Els transhumanistes consideren que som el resultat d'una evolució atzarosa de

la matèria viva. Des d'aquesta òptica, cal fer de l'ésser humà un ens en perpètua evolució i, a la vegada, cal crear les condicions d'una ruptura de la condició humana. L'home esdevé, així, un terreny d'experimentació, com una pàgina web en reformes, sense assolir mai una versió beta, és a dir, un organisme prototipus abocat a perfeccionar-se contínuament.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Lo esencial en la misión

En el texto evangélico que se proclama en la Eucaristía de este domingo se nos relata el envío misionero de los 72 discípulos a aquellos lugares y aldeas a las que pensaba ir Jesús. Aunque se circunscribía a un ámbito geográfico muy limitado, el número de discípulos tiene un valor simbólico, porque indica la universalidad de la misión de la Iglesia que debe abarcar todos los pueblos (en el libro del Génesis se mencionan 72 naciones cuando se quieren indicar todos los pueblos de la tierra). Se trata de un gesto que anticipa la misión a la que serán enviados los discípulos después de la resurrección, por lo que las indicaciones que Jesús les da valen para la Iglesia de todos los tiempos.

En primer lugar, el Señor no los anima asegurándoles un éxito mundano, más bien les advierte de las dificultades con las que se van a encontrar: «Mirad que os envío como corderos en medio de lobos» (Lc 10,3). La expresión es dura y enviar a alguien en esas condiciones parece un acto de irresponsabilidad. Pero es que en realidad la misión de los discípulos no es más que una continuación de la misión de Cristo que fue enviado por el Padre como el «Cordero» en medio de los hombres que se comportaron con Él como lobos. Sin embargo, no fue derrotado: el Cordero degollado ha vencido la muerte y es el Señor de la historia. Las dificultades que provienen del mundo constituyen pues algo normal para la Iglesia de todos los tiempos, pero ello no significa que el Evangelio sea derrotado o que Ella ha fracasado en su misión. Tampoco el éxito de la Iglesia cuando goza de poder o de prestigio significa que el Evangelio ha triunfado. Frecuentemente detrás de un aparente fracaso humano, el Evangelio es más fuerte y, por el contrario, un excesivo poder puede ocultar una gran debilidad e inautenticidad cristiana. La fuerza del Reino de Dios no se mide por el poder humano.

Jesús instruye a sus discípulos sobre lo que van a necesitar para la misión a la que les envía. Cuando nosotros preparamos un viaje, tenemos planes o proyectos o programamos una actividad, lo primero que pensamos son los preparativos para realizar lo que nos proponemos. Jesús, en cambio, les da unas indicaciones que nos pueden resultar sorprendentes: «No llevéis bolsa, ni alforja, ni sandalias» (Lc 10, 4). Ello no significa que la Iglesia no necesite medios materiales para realizar su misión, sino que la eficacia de la misma no depende de estos. En algún momento de mi ministerio episcopal he visitado países cuyas iglesias y comunidades parroquiales no tienen los medios que tenemos nosotros, pero he podido constatar que eran comunidades vivas: tienen ilusión por anunciar el Evangelio, generosidad en la colaboración en la vida eclesial, atención a los más pobres... Podemos tener iglesias con muchos medios y poca vida y, por el contrario, comunidades con pocos medios y mucha vida. La vida eclesial no depende de los medios materiales.

¿Qué es lo esencial para la misión? «Cuando entréis en una casa, decid primero: "paz a esta casa". Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz» (Lc 10,5-6). Es la paz de Cristo y la alegría del Evangelio lo único necesario para anunciar la Buena Nueva. Si tenemos muchas cosas y no vivimos la fe con alegría, la Palabra no fructificará en el corazón de los hombres. En cambio, si hacemos visible la alegría del Evangelio, aunque no tengamos muchos medios, este arraigará en nuestro mundo.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Projecte del centre educatiu «Aventura» a República Dominicana

Segurament recordareu que entre el 2014 i el 2016, Roger i Maria, missioners laics del nostre bisbat, ens van parlar sovint del projecte en el que estaven col·laborant a través d'Ocasha a República Dominicana. És un goig saber que el projecte, en el que també la nostra diòcesi es va implicar de molt diverses maneres, continua endavant. Actualment, el centre acull alumnes des de 5è d'Educació Primària fins a l'últim curs de Batxillerat, porta d'entrada a la universitat. S'incorporen a 5è,

perquè fins a eixa edat l'educació està més o menys garantida a les seves comunitats. Actualment hi ha 103 alumnes.

Ara ens arriben notícies d'aquell trosset de poble de Déu, a través de Marta, una missionera madrilenya també d'Ocasha.

Parlant amb en Roger i Maria, ens comenten que ja és el tercer any que estudiants que acaben l'últim curs a «Aventura» han accedit a la universitat. Han sigut 4 ó 5 estudiants per curs (cada curs es graduen de 10 a 15 estudiants), però ens comenten que és com un «miracle», ja que quan al 2012 el bisbat de San Juan de la Maguana va posar en marxa el projecte, tots somniaven en que això succeís algun dia. Per a ells és un regal immens haver pogut acompanyar a eixos xavals en part del seu camí.

Si algú vol col·laborar econòmicament, es continua en contacte amb la diòcesi per becar els alumnes que accedeixen a la universitat, us podeu posar en contacte amb la Delegació de Missions.

Delegació de Missions del Bisbat

Confirmacions a Flix

El diumenge 15 de maig, a les 12 del matí, 12 joves del nostre poble de Flix van rebre el sagrament de la Confirmació de mans del nostre bisbe D. Enrique.

Les diverses comunitats parroquials van entrant en la normalitat, i un signe d'això són els sagraments, en especial, en este mes de maig, Mes de Maria, les confirmacions són signes d'un procés en la vida cristiana dels nostres joves.

La celebració dels 12 joves va significar un compromís. Acompanyats dels pares, padrins i familiars envoltats per la comunitat

parroquial, una alegria personal, familiar i de comunitat.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Flix

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

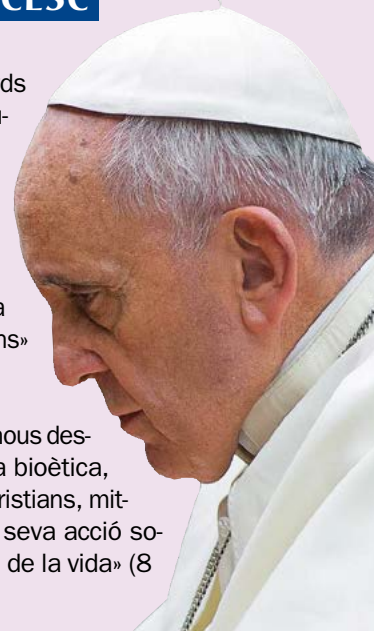

@Pontifex_es: «L'aliança entre les dues generacions en els extrems de la vida —els nens i els ancians— ajuda també a les altres dues —els joves i els adults— a unir-se per a fer l'existència de tots més rica en humanitat» (2 de març).

@Pontifex_es: «L'oració, la caritat i el dejuni no són medicines només per a nosaltres, sinó per a tots: de fet, poden canviar la història, perquè són les principals vies que permeten a Déu intervenir en les nostres vides i en la vida del món. Són les armes de l'esperit» (4 de març).

@Pontifex_es: «Res d'acords amb el mal! No hem de caure en la letargia de la consciència que fa dir: "En el fons, no és greu, tots ho fan així!". Mirem Jesús, que no pacta amb el mal. S'oposa al diable amb la Paraula de Déu i venç les temptacions» (6 de març).

@Pontifex_es: «Davant els nous desafiaments que presenta la bioètica, preguem junts perquè els cristians, mitjançant la seva oració i la seva acció social, promoguin la defensa de la vida» (8 de març).

Celebració de la Festa de Sant Miquel a Vinebre

El segon cap de setmana de maig a Vinebre se celebra la Festa de Sant Miquel. L'ermita és el punt de trobada.

És una festivitat que comença el divendres amb la plantada de «l'aube» petit i gran. El dissabte a les 8.30 h, es realitza la processó amb la imatge, que es deixa a la sortida del poble i després van tots cap a l'ermita. En arribar, es fa la benedicció del pa anomenat «Auferta» que dona pas a la celebració de l'Eucaristia. Un cop finalitza, s'esmorza en família: truita de carxofa i conill acompanyat de dolços i vi de la terra. Posteriorment, els jocs, ballada de sardanes i de la jota i, finalment, es torna al poble en processó. L'últim dia és el diumenge, amb la Missa major i la paella popular.

Enguany ho hem pogut celebrar amb normalitat, preguem perquè sant Miquel ens acompanyi en el nostre dia a dia.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Vinebre

14 de maig, Jornada diocesana de Joves a Alcanar

Aquest any, la Jornada diocesana de Joves ha sigut a l'Ermita del Remei d'Alcanar. Amb el lema «Espavila't» i explicant la convocatòria sinodal que el papa Francesc ens ha fet, 60 joves de diferents parròquies de la diòcesi, acompanyats dels seus catequistes, mossens i el Sr. Bisbe, han participat de la jornada.

Ha sigut un dia on han pogut conèixer altres joves, divertir-se, pregar i gaudir de la natura.

Esperem que hagin pogut disfrutar del dia i fins al curs vinent. Gràcies a tots per fer-ho possible.

Equip de la Delegació de Joves

AGENDA

▀ **Dissabte 9**, Móra d'Ebre, a les 20 h, confirmacions.

▀ **Diumenge 10**, Campredó, a les 11 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Os 2,16.17b-18.21-22 / SI 144 / Mt 9,18-26]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, verge; sant Valentí Berriochoa, bisbe i màrtir.

5. ■ Dimarts [Os 8,4-7.11-13 / SI 113B / Mt 9,32-38]. Sant Antoni Maria Zaccaria (1502-1529), prev. fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Dimecres [Os 10,1-3.7-8.12 / SI 104 / Mt 10,1-7]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dijous [Os 11,1-4.8c-9 / SI 79 / Mt 10,7-15]. Urgell: □ Sant Otó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; sant Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 50 / Mt 10,16-23]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i

Priscil·la, esposos màrtirs, deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Dissabte [Is 6,1-8 / SI 92 / Mt 10,24-33]. Sant Agustí Zhao Rong, prev. i companys mrs.; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoric Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setm.) [Dt 30,9b-14 / SI 68 / Col 1,15-20 / Lc 10,25-37].

Diumenge XIV de durant l'any (C)

COMENTARI

«No porteu, bossa, ni sarró ni calçat»

Els textos d'avui estan amarats de joia però d'una joia degudament entesa. Jesús, a l'evangeli envia setanta-dos deixebles a fer una primera experiència d'apostolat. Es demana una gran sobrietat: *No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí...; no aneu de casa en casa, buscant les millors condicions o comoditats...; si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, no demaneu allò que més us agradi.* I és això el que fan aquests setanta-dos deixebles. Diríem que el resultat és extraordinari: *Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom.* Podem imaginar-nos la seva alegria íntima: és la primera experiència d'apostolat i ha estat reeixida! Ens passaria a tots. Però al final Jesús els adverteix: *No us alegreu que els esperits se sotmetin a vosaltres: alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel.* El que els ha d'omplir d'alegria no és tant el triomf personal sobre els esperits sinó el saber que Déu els estima, que Déu ha pres nota de la seva actuació i aquesta els garanteix participar de la vida autèntica, de la vida divina.

La mateixa alegria la constatem en la primera lectura. Isaïes convida també a festa: *Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu; estigueu contents amb ella tots els qui portaven dol per ella.* Abans Jerusalem era com una dona estèril; ara serà consolada per l'acció de Déu que *aboca sobre ella la pau i el benestar, la riquesa de les nacions* perquè el poble ha tornat a Déu. Pau ens parla també d'alegria, de gloriar-nos però, sorprenentment, *vol que ens gloriem en la creu de nostre Senyor.* Però aquesta creu és el preu d'una nova vida: *l'únic que val és que hàgim estat creats de nou.* Seguir el camí del crucificat és la garantia d'una nova humanitat, de la veritable pau. L'alegria del cristià és profunda, és autèntica però suposa el camí de la creu, de la predicació del Regne en l'austeritat, de buscar sempre la voluntat de Déu no l'èxit personal.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,10-14c)

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos.» La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

► Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 6,14-18)

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part d'això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 10,1-12.17-20)

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que enviï homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El regne de Déu és a prop vostre.

Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: Fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapiguen això: El regne de Déu és a prop. Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble.»

Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom.» Jesús els digué: «Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar les serps i els escorpins i totes les forces de l'enemic: res no us podrà fer mal. Però no us alegreu que els esperits se sotmetin a vosaltres; alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 66,10-14c)

Festead a Jerusalén, gozad con ella, todos los que la amáis; alegraos de su alegría, los que por ella llevasteis luto; mamaréis a sus pechos y os saciaréis de sus consuelos, y apuraréis las delicias de sus ubres abundantes. Porque así dice el Señor: «Yo haré derivar hacia ella, como un río, la paz, como un torrente en crecida, las riquezas de las naciones. Llevarán en brazos a sus criaturas y sobre las rodillas las acariciarán; como a un niño a quien su madre consuela, así os consolaré yo, y en Jerusalén seréis consolados. Al verlo, se alegrará vuestro corazón, y vuestros huesos florecerán como un prado, se manifestará a sus siervos la mano del Señor».

► Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 6,14-18)

Hermanos: Dios me libre de gloriarme si no es en la cruz de nuestro Señor Jesucristo, por la cual el mundo está crucificado para mí, y yo para el mundo. Pues lo que cuenta no es la circuncisión ni la incircuncisión, sino la nueva criatura. La paz y la misericordia de Dios vengán sobre todos los que se ajustan a esta norma; también sobre el Israel de Dios. En adelante, que nadie me moleste, pues yo llevo en mi cuerpo las marcas de Jesús. La gracia de nuestro Señor Jesucristo esté con vuestro espíritu, hermanos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,1-12.17-20)

En aquel tiempo, designó el Señor otros setenta y dos, y los mandó delante de él, de dos en dos, a todos los pueblos y lugares adonde pensaba ir él. Y les decía: «La mies es abundante y los obreros pocos; rogado, pues, al dueño de la mies que envíe obreros a su mies. ¡Poneos en camino! Mirad que os envío como corderos en medio de lobos. No llevéis bolsa, ni alforja, ni sandalias; y no saludéis a nadie por el camino. Cuando entréis en una casa, decid primero: «Paz a esta casa». Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz, si no, volverá a vosotros. Quedaos en la misma casa, comiendo y bebiendo de lo que tengan: porque el obrero merece su salario. No andéis cambiando de casa en casa. Si entráis en una ciudad y os reciben, comed lo que os pongan, curad a los enfermos que haya en ella, y decidles: «El reino de Dios ha llegado a vosotros».

Pero si entráis en una ciudad y no os reciben, saliendo a sus plazas, decid: «Hasta el polvo de vuestra ciudad, que se nos ha pegado a los pies, nos lo sacudimos sobre vosotros. De todos modos, sabed que el reino de Dios ha llegado». Os digo que aquel día será más llevadero para Sodoma que para esa ciudad».

Los setenta y dos volvieron con alegría diciendo: «Señor, hasta los demonios se nos someten en tu nombre». Él les dijo: «Estaba viendo a Satanàs caer del cielo como un rayo. Mirad: os he dado el poder de pisotear serpientes y escorpiones y todo poder del enemigo, y nada os hará daño alguno. Sin embargo, no estéis alegres porque se os someten los espíritus; estad alegres porque vuestros nombres están inscritos en el cielo».